

"Joskus synkkyys ottaa vallan, se kietoutuu ympärillesi kuin musta harso. Se upottaa sinut itseesi, ei anna mahdollisuutta paeta. Pimeys saattaa tulla yhtäkkiä tai hiipiä luoksesi hiljaisin askelin. Mutta kun se kerran saapuu, se ei enää lähde. Toisina hetkinä se on vain hieman heikompi, toisina taas täysin lävistämätön. Ja juuri niinä päivinä, syntyvät kaikkein syvimvät haavat." Se oli sateinen syyskuun päivä, kun olen kävelemässä koulusta kotiin. Askeleeni kuljettavat minua eteenpäin, vaikka ajatuksissani seikkailin ties missä. Tai siis, kyllä minä tiesin missä ne kulkivat. Ne olivat ajautuneet aikaisempaan hetkeen tänään, kun olin istunut rauhassa koulumme ruokalassa, ympärilläni kaikki kaverini. Olimme juuri tulleet psykologian tunnilta, ja naureskelimme siinä yhdessä istuessamme. Venyttelin käsiäni siinä samalla, ja valkoisen neuleeni hiha nousi ylös. Yhtäkkiä kaikkien katseet sinkoutuivat käsivarteeni. Niin, juuri siihen käteen, joka oli täynnä niitä heikkojen hetkien arpia ja vielä arpeutumattomia haavoja. Pöytäämme levisi syvä hiljaisuus. Puna nousi poskilleni, kyyneleet kihosivat silmiini. Nousin ylös ja lähdin tyynesti ulos koko rakennuksesta. Ja tässä minä nyt kävelen, yksin, sateessa, tyhjällä kadulla. Puhelimeni tärisee taskussani, tiedän että kaverini pommittavat sitä viesteillään. He ovat kai huolissaan. He vain eivät satu tietämään mitään elämästäni, mitään minusta, vaikka niin luulevatkin. Huomaan kuinka jalkani ovat vieneet minut pienen metsän reunalle, kallioisen jyrkänteen luo. Se oli pienenä lempipaikkani, vaikka vanhempani aina varottelivat vaarallisesta pudotuksesta. Nykyään en enää pidä paikasta, vaan se on se paikka, johon tulen vuodattamaan kaikki murheeni. Kaivan tutusta kivenkolosta sen pienen esineen, joka on ulospääsytie omista ajatuksistani. Nostan hieman hihaani, ja huokaisen helpottuneesti, kun tunnen viileän terän viillon. Punainen veri purskahtaa ulos ihon haljetessa. Tuttu rentouden tunne ottaa vartaloni haltuun, kun annan tuon punaisen nesteen valua kädeltäni maahan. Se imeytyy sammaleeseen, ja siitä lähtee valumaan kohti jyrkänteen reunaa. Nousen ylös, ja astelen varovasti reunan luokse. Istahdan siihen, ja annan jalkojeni roikkua ilmassa. Olen istunut tässä monet kerrat, ranne vuotaen, ajatukset siinä yhdessä ihmiskunnan suurimmista tabuista. Sen avulla pääsisin eroon omista ajatuksistani, pääsisin pakoon siltä, mikä minusta on tullut. Kuinka paljon se houkutteleekaan, nousta seisomaan ja antautua tuulen viemäksi. Astua tuon reunan yli, tuntea ilmapirran viileys pudotessa. Kuinka helppoa se olisikaan, ja kuinka helppoa kaikki sen jälkeen olisi. Ja siihen tarvittaisiin vain tuo yksi askel. Nousen seisomaan kalliolla, ja katselen siitä avautuvaa näkymää. Olen istunut paikoillani jo kauan, ja hämärä on ehtinyt laskeutua. Veri on hyytynyt käsivarrelleni, mutten anna sen haitata. Suljen silmäni tunnustellen sadepisaroiden kylmyyttä ja kyynelien lämpöä poskillani. Seison siinä hetken, hiljaisuuden keskellä vain oman itseni kanssa. Avaan silmäni, ja astahdan kauemmas reunasta. Ei vielä tänään. Vielä ei ole sen aika. Käännyin ympäri, työnnän terän salaiseen piiloonsa, ja lähdän kävelemään kohti kotia. Nyt ei ole aika luovuttaa. On aika paljastaa oikea minäni ihmisille, jotka ansaitsevat totuuden. Kävellessäni otan puhelimeni taskusta, ja avaam viestit. Pieni hymy nousee kasvoilleni, onneksi edes joku välittää. Kiiruhdan askeliani, ja suuntaan kohti kotia. Kotiani, jossa he odottavat minua, nuo ihmiset, jotka pian saavat kuulla kaiken. "Mutta joskus, joskus on oltava vahvempi kuin tuo synkkyys. On kerättävä kaikki voimat kasaan, ja iskettävä takaisin, vastustaa pimeyden kutsua. Täytyy luoda oma valo sen keskelle, on uskallettava pyytää apua. Sillä kukaan ei voi selvitä synkkyiden syövereistä yksin, ilman tukea."